

[Jørgen Jørgensen.]

ledelsens Godkendelse ved enkelte Lejligheder skænker Spiritus til de indkaldte Soldater. Det er et Problem, som man virkelig bliver nødt til at være opmærksom paa. I den moderne Krigsførelse stilles der meget strenge Krav til Soldaternes Ædruelighed. Enhver ved, at man inden for den amerikanske Hær stillede meget strenge Krav i saa Henseende, fordi man anser det for nødvendigt, for at Soldaterne kan udføre den Op-gave, de er sat til at udføre. Men dernæst er der det rent moralske Moment. De danske Forældre, hvis Sønner skal til Tyskland, er berettigede til at forlange, at der bliver gjort alt muligt for at undgaa for meget menneskeligt Skibbrud ved Soldaternes Ophold i det fremmede, og det forekommer mig, at man tager lidt for let paa det, naar man for at gøre Tilværelsen lysere for Soldaterne under Opholdet i Tyskland bl. a. tænker paa at gøre Spiritussen billig. Det er ikke alene selve dette med Spiritussen, der gør mig utryg, men den Tendens, det er Udtryk for, skaber hos mig en Utryghed med Hensyn til, om Militærledelsen nu ogsaa helt forstaar, hvad det egentlig er, der er nødvendigt for at yde Soldaterne den moralske Støtte, som de i denne Situation i saa høj Grad har Brug for. Vi maa forlange, at den øverste militære Ledelse forstaar det Ansvar, den har i saa Henseende.

Anden Næstformand

(Victor Larsen):

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft:

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen spurgte mig i sit første Indlæg, om det var min Opfattelse, at man skulde have fastholdt det Antal Mand, som man oprindeligt havde tænkt sig, Divisionen skulde bestaa af. Det var et unødvendigt Spørgsmaal, saa sandt som jeg i den Tale, jeg holdt her, udtrykkeligt understregede, at Flygtningespørgsmaalet naturligvis maatte spille ind i vore Overvejelser, og at der jo ogsaa var taget Hensyn til det i den Aftale, der nu var sluttet med England.

Det, som jeg vender mig imod i det ærede Medlems Tale, og som jeg i det hele taget beklager er kommet alt for stærkt til Orde under denne Forhandling, delvis ogsaa fra Regeringsside, er, at man omtaler denne Sag som noget, vi nødtvungent gaar

med til, som noget, vi er frygtelig kede af, som noget, der paalægger os en forfærdelig Mængde Byrder, og som udsætter vort unge Mandskab for de og de Farer. Jeg synes, Udenrigsministeren udtrykker det helt anderledes klart og stærkt, naar han siger, som han efter de foreliggende Referater sagde i Gaar, at her er der en naturlig Pligt for Danmark at opfylde, at vi opfylder denne Pligt med Glæde og regner med, at vi ved den Indsats, vi her gør, placerer os paa rigtig Maade som Allieret og som Medlem af De Forenede Nationer. Det er det, jeg har sagt, ogsaa henvendt til Forsvarsministeren. Jeg har ikke haft noget at indvende imod, at man har søgt at føre Forhandlingerne paa en saadan Maade, at de Aftaler, der blev truffet i økonomisk og anden Henseende, var rimelige set fra et dansk Synspunkt, men det, jeg har vendt mig imod, er, at man under hele Debatten, hele den offentlige Diskussion — det er ogsaa kommet til Udtryk fra Tid til anden hos forskellige politiske Ordførere — bare har været optaget af at understrege, hvor nødt vi gjorde det, og hvor ubehageligt det hele var for os. Jeg tror, at naar man nu skal sende dem derned, havde det været i høj Grad en Fordel, om man havde gjort det med godt Humør og som Udtryk for en maalbevidst Politik i Stedet for at gøre det som noget, man absolut skal slæbes med til.

Svend Nielsen:

Flygtningeproblemet har jo været meget fremherskende under Drøftelserne mellem Danmark og England om Brigadens Afsendelse og ogsaa under Debatten her i Dag. Det er meget forstaaeligt, fordi vi jo fra alle Sider herhjemme er interesseret i hurtigst muligt at slippe af med disse Flygtninge, som vi stadig har inden for Landets Grænser. Under Forhandlingerne med England har vi gentagne Gange gjort opmærksom paa, at de Bevogtningsopgaver, vi skulde løse i Forbindelse med Flygtningenes Tilstedeværelse her i Landet, gjorde det umuligt for os at stille en Brigade til Raadighed for England; det kunde først ske, naar der fandt en Lettelse Sted med Hensyn til Flygtningespørgsmaalet. Efterhaanden som Forhandlingerne er skredet frem, ser det imidlertid ud, som om man fra engelsk Side har haft en vis Tendens til at vende dette Problem modsat, altsaa stille Sagen paa den Maade, at indtil vi faar en Afgø-